

רגבים, ע.ר. 580460319

ע"י ב"כ עוה"ד אבי סגל ו/או יעל סינמון ו/או דוד סגל

מרחוב טורא 32א, ימין משה, ירושלים, 9410232

טל: 02-6333793 ; פקס: 02-6333795

העותרת

נ ג ד

1. הרשות השופטת
2. בית המשפט העליון
3. נשיאת בית המשפט העליון – השופטת מ. נאור
4. ראש ממשלת ישראל, מר בנימין נתניהו
5. ממשלת ישראל
6. שר החינוך, מר נפתלי בנט
7. משרד החינוך
8. שרת התרבות והספורט, גב' מירי רגב
9. משרד התרבות והספורט
10. ועדת שרים לענייני טקסים וסמלים
באמצעות פרקליטות המדינה, משרד המשפטים
רח' צאלח א-דין 29, ירושלים 91010

המשיבים

עתירה למתן צו על תנאי ולמתן צו ביניים

וכן בקשה לקיום דיון דחוף בעתירה

זוהי עתירה למתן צו על תנאי לפיה יתבקש בית המשפט הנכבד להורות למשיבים 1-3 לנמק מדוע החליטה הרשות השופטת בראשותה של נשיאת בית המשפט העליון להחרים את הטקס הממלכתי לחגיגות היובל לשחרור יהודה ושומרון, בקעת הירדן ורמת הגולן (להלן: "הטקס הממלכתי"), אשר עתיד להתקיים ביום 27.9.2017, ואשר על קיומו החליטה הממשלה בהחלטה שמשפרה 2605 מיום 9.4.2017.

זוהי גם עתירה למתן צו על תנאי לפיה יתבקש בית המשפט הנכבד להורות למשיבים 4-10 מדוע לא יורו על ביטול הטקס הממלכתי הנ"ל ככל והרשות השופטת לא תשתתף בטקס הממלכתי הנ"ל בהתאם לנוהג המחייב את הרשות השופטת לשלוח נציג לטקסים ממלכתיים. זוהי גם עתירה למתן צו ביניים במסגרתה יתבקש בית המשפט הנכבד להורות למשיבים כולם לנקוט מיידית וללא דיחוי בכל הפעולות הנדרשות כדי למנוע את קיום הטקס אם וככל נציג הרשות השופטת לא יתייצב לטקס הממלכתי הנ"ל, זאת בהתאם לנוהג המחייב את הרשות השופטת לשלוח נציג לטקסים ממלכתיים והכל עד למתן פסק דין סופי בעתירה זו.

בנוסף, יתבקש בית המשפט הנכבד לקבוע דיון דחוף בעתירה זו נוכח העובדה כי הטקס הממלכתי הנ"ל עתיד להתקיים מחר (ז' בתשרי; 27.9.2017) בשעה 19:30 בגוש עציון.

ואלו נימוקי העתירה:

א. מבוא – כללי:

עניינה של עתירה זו, במעשיהם ובמחדליהם של המשיבים 1-3 (להלן: "הרשות השופטת"). המשיבים פועלים בניגוד לדיון ותוך חריגה ניכרת מכל אמת מידה מקובלת של התנהגות ציבורית ומנהל תקין, תוך התעלמות מוחלטת מחובתם להתייבב לטקס ממלכתי אשר עליו החליטה הממשלה ביום 9.4.2017 בהחלטה מספר 2605. עניינה הנוסף של עתירה זו, הוא להורות למשיבים 4-10 לבא וליתן טעם מדוע לא יבוטל הטקס הממלכתי הנ"ל במקרה בו יוחרם הטקס על ידי המשיבים 1-3 בהוראתה של המשיבה 3. למען הסדר הטוב יובהר, כי עתירה זו מוגשת בבהילות מרבית שכן הודעת המשיבה 3 על ביטול השתתפות הרשות השופטת בטקס הממלכתי הנ"ל נמסרה אך ורק היום (ו' תשרי תשע"ח – 26.9.2017). עתירה זו נכתבת בלחץ זמנים כבד ביותר נוכח קיומו של הטקס הממלכתי מחר בשעה 19:30 בגוש עציון ועל כן מבקשת העותרת להשלים טיעון מנומק ומפורט בדיון שיתקיים.

ב. הצדדים לעתירה:

1. העותרת הינה תנועה ציבורית, אשר שמה לה למטרה, בין היתר, לבדוק ולבקר את פעולת הרשויות המנהליות כך שיפעלו בהתאם לחוק ולכללי מנהל תקין (להלן: "העותרת").
2. משיב מס' 1 הינה הרשות השופטת במדינת ישראל, אשר כוננה כחוק.
3. משיב מס' 2 הינו בית המשפט העליון העומד בקצה פירמידת הרשות השופטת.
4. משיבה מס' 3 הינה נשיאת בית המשפט העליון והיא העומדת בראשה של הרשות השופטת.
5. משיב מס' 4 הוא העומד בראש ממשלת ישראל.
6. המשיבה מס' 5 היא ממשלת ישראל אשר קיבלה את ההחלטה על קיום הטקס הממלכתי הנ"ל.
7. המשיב מס' 6 הוא שר החינוך בממשלת ישראל ואשר מתקציב משרדו ממומן הטקס או חלקו.
8. המשיב מס' 7 הוא משרד החינוך, אשר, כאמור, מתקציבו ממומן הטקס או חלקו.
9. המשיבה מס' 8 היא שרת התרבות והספורט ואשר מתקציב משרדה ממומן הטקס או חלקו.
10. המשיב מס' 9 הוא משרד התרבות והספורט ואשר מתקציבו ממומן הטקס או חלקו.
11. המשיבה מס' 1 היא ועדת שרים לענייני טקסים וסמלים היא זו אשר מונתה מכוח החלטת ממשלה על ענייני טקסים ממלכתיים כדוגמת הטקס הממלכתי הנ"ל.

ג. העובדות:

12. ביום 9.4.2017 החליטה ממשלת על לקיים טקס ממלכתי לציון שחרור יהודה, שומרון, בנימין, הגולן והבקעה בשנת תשע"ז.
- **העתק מהחלטת הממשלה הנ"ל מצ"ב ומסומן כנספח "א"**
13. בהתאם למנהג ולנוהג (סגל א') הנהוג זה עידן ועידנים בטקסים ממלכתיים נשלחו הזמנות לטקס הממלכתי ובין היתר לראש הרשות השופטת, הנשיאה מרים נאור.
- **העתק ההזמנה מצ"ב ומסומן כנספח "ב"**
14. הנשיאה מרים נאור הודיעה, כפי שנראה להלן, כי נציג הרשות השופטת בטקס הממלכתי יהיה כבי' השופט ניל הנדל.
15. מה רבה הייתה התדהמה עת החליטה הנשיאה הנכבדה יום לפני קיומו של הטקס (ו' תשרי תשע"ח; 26.9.2017) כי: **"לאחר בחינה מחודשת של הנושא, הוחלט שאין מקום להשתתפות נציג של הרשות השופטת באירוע. על כן כבוד השופט הנדל לא ישתתף בו"**.
- **העתק מכתבה של הנשיאה מהיום מצ"ב ומסומן כנספח "ג"**
16. מכתבה של הנשיאה הנכבדה מתומצת ואין בו הסבר כלשהו או הנמקה כלשהי מדוע בחרה הרשות השופטת לפעול בניגוד קוטבי למנהג ונוהג מחייב הנוגע לטקסים ממלכתיים והקיים מזה עידן ועידנים ולהחרים, הלכה למעשה, את הטקס הממלכתי הנ"ל.
17. בכל הכבוד הראוי והניתן, מדובר בהתנהלות והתנהגות בלתי ראויה (לשון המעטה) המנוגדת ניגוד קוטבי למנהג ונוהג ותיק ומושרש ואשר על פיו בטקס ממלכתי שנקבע על ידי הממשלה ככזה יתייצב נציג הרשות השופטת.
18. זאת לבד מהעובדה המצערת, שבלב ליבם של עשרת ימי תשובה, בעמדנו על מפתן יום הדין, בחרה הרשות השופטת להתנכר להחלטות ממשלת ישראל שניתנו בדין, ולנקוט עמדה פוליטית (למצער מכללא) זאת בניגוד לכללים החלים על הרשות השופטת ובניגוד גמור לדין.

ד. הטיעון המשפטי:

19. העובדות המתוארות והמפורטות לעיל מציגות תמונה עגומה ולפיה הרשות השופטת בראשותה של הנשיאה מרים נאור בחרה להפר בלא כל הצדקה בדין וללא כל נימוק מנהג ונוהג מושרש (מושרש לפחות כמו נוהג ה"סניוריטי" אותו מקפידה הרשות השופטת לקיים עד אחרון תגיו) ולפיו על נציג הרשות השופטת (הנמנה על סגל א') להתייצב כנציגה של הרשות השופטת לטקסים ממלכתיים עליהם החליטה ממשלת ישראל.
20. כידוע לבית המשפט הנכבד למנהג ונוהג כפי שהתגבש בישראל יש תוקף מחייב במשפט בישראל ובתי המשפט מסתמכים עליו. יפים לעניין זה דבריו של כבי' השופט ניל הנדל בבג"צ 9029/16 עו"ד יצחק אבירם נ' שרת המשפטים ואח' (פורסם בנבו; 1.2.2017).
21. וכך כתב כבי' השופט הנדל:

"5. מעמדו של מנהג חוקתי בישראל. בהקשרים שונים ובנסיבות שונות עשויים "מנהג" או "נוהג" לזכות לתוקף משפטי מחייב, שבכוחו לחתוך זכויות וחובות על פי דין (ע"א 1773/06 שמואל אלף נ' קיבוץ איילת השחר, [פורסם בנבו] פסקאות 46-50 (19.12.2010);

רע"א 5247/15 תיאופילוס ג'אנופולוס נ' הימנותא בע"מ, [פורסם בנבו] פסקה 21 (28.8.2016). להבחנה בין "נוהג" ו"מנהג" ולשאלת תוקפם של מנהגים בתחומי משפטים שונים – לרבות בדין המינהלי, החוקתי, האזרחי והפלילי – ראו ג' טדסקי "המנהג במשפטנו הנוהג והעתידי" משפטים ה' 9 (תשל"ג).

...

בפסיקה ובספרות עלתה השאלה האם ניתן לייחס תוקף מחייב למנהג חוקתי או מנהלי בדין הישראלי (ראו שמעון שטרית "המנהג במשפט הציבורי" ספר קלינגהופר על המשפט הציבורי 375 (יצחק זמיר עורך, 1993) (להלן: שטרית); בג"ץ 5167/00 וייס נ' ראש-הממשלה של מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 468, 455 (25.1.2001), הנשיא א' ברק (להלן: עניין וייס)). טרם נקבעו מסמרות חזקים בסוגיה זו הלכה למעשה. בית משפט זה אף נמנע מכך, ובחר להדגיש כי מוכן הוא להניח שקיים מנהג, ובהתאם לכך להמשיך בניתוח הסוגיה המונחת לפניו (ראו שם). אף עולה כי בית משפט זה הביע אהדה מסוימת במספר הזדמנויות לכיוון ההכרה במנהג החוקתי, או "מוסכמה חוקתית" (ראו למשל בג"ץ 3002/09 ההסתדרות הרפואית בישראל נ' ראש ממשלת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 9 לחוות דעתה של הנשיאה ד' ביניש, לעניין מעמד המוסד של "סגן שר במעמד שר"; פסק דינו של השופט י' זמיר בעניין וייס, עמוד 477, לעניין אופן תפקודה של "ממשלת מעבר". בכל הנוגע ליחס שבין "מנהג חוקתי" ו"מוסכמה חוקתית" ראו שטרית, עמודים 386-391, הקושר בין שני המושגים ומעמדם המשפטי בישראל). כך, למשל, כתב השופט א' רובינשטיין בדנג"ץ 219/09 שר המשפטים נ' ניר זוהר, פ"ד סד(2) 421, פסקה ד לחוות דעתו (2010) (להלן: עניין זוהר):

"תומך אני מאוד בדוקטרינת המוסכמה החוקתית שתיארה הנשיאה. בעיני, מעבר לאמות המידה שעליה דיברה, יש להכרה במוסד של מוסכמה חוקתית חשיבות חינוכית וערכית, המקרינה יציבות והמשכיות במערכת הנורמטיבית, והמאפשרת – גם במדינה שמלאכת כינון חוקתה לא הושלמה עד תום, ומוסדותיה החוקתיים אינם מושרשים במלואם בחוקה כתובה ככל משפטה – להנחיל מורשה חוקתית מדור לדור. לטעמי אין ערוך לחשיבות הדבר".

...

6. קיומו של מנהג חוקתי בענייננו. בפסיקה הוצעו שלושה מבחנים מצטברים לשם קביעת קיומו של מנהג חוקתי במקרה קונקרטי. זאת, כאמור, מבלי להכריע בשאלה האם מוסד חוקתי זה קיים בישראל (עניין זוהר, פסקה 32 לחוות דעתה של הנשיאה ביניש). באי כוח הצדדים התייחסו לקיומם של שני המבחנים הראשונים. אך לטעמי, עיון מדוקדק יותר בפסיקה מגלה מבחן שלישי, שאותו יש להכיר ולפתח.

המבחן הראשון הוא האם המנהג קיים. לאמור, האם ניתן להצביע על קיומה של פרקטיקה מושרשת. זוהי שאלה אמפירית. המבחן השני – האם המנהג הקיים מוכר ומופנם בתור שכזה. הישנה "תודעת חיוב"? היינו, האם בעת ביצוע

הפרקטיקה התכוונו הצדדים ליצוק לה משמעות מחייבת. כך, למשל, בניגוד לנוהג הנתפס בעיניי הצדדים כרצוי אך בלתי מחייב, או באנלוגיה לדיני החוזים – האם מדובר אך במעין הסכם ג'נטלמני, שכל אחד מן הצדדים רשאי לסטות ממנו לרצונו ללא השלכה משפטית? ההבדל בין שני המבחנים הראשונים הוא שבמסגרת המבחן הראשון יש לבדוק התנהגות מבחינה היסטורית. זהו מבחן אובייקטיבי. המבחן השני בוחן את עמדת הקהילה הרלוונטית ביחס לאותה התנהגות. זהו מבחן סובייקטיבי. אם תרצו – יסוד עובדתי לעומת יסוד נפשי. המבחן השלישי מתייחס לקיומו של רציונל הגיוני המבסס את הפרקטיקה. כשלעצמי הייתי בוחן באיזו מידה יש למנהג עדיפות נורמטיבית לאורם של עקרונות חוקתיים. זהו מבחן נורמטיבי.

...

10. היסוד הנורמטיבי. הפסיקה הציעה להשתית מנהג חוקתי גם על מבחן הרציונל ההגיוני שבבסיס המנהג (עניין זוהר, פסקה 32 לחוות דעתה של הנשיאה ביניש). לדעתי, החשיבות במבחן השלישי היא כי אין להסתפק בבדיקות אמפיריות בלבד, שהן נחלת שני המבחנים הראשונים. כאמור, מבחנים אלה בודקים האם הושרש נוהג והובן כבעל תוקף מחייב. החסר בשני מבחנים אלה הוא ביחס לתוכן הנוהג. האם לכך אין משקל כלל? מכאן נולד, לדעתי, מבחן הרציונל ההגיוני. יש לשאול – האם הנוהג טוב? ברם, לטעמי יש מקום לחדד מבחן זה, ולהוסיף לו ממד נורמטיבי. קרי, על אף הלשון שבה נוסח המבחן, לאמיתו של דבר אין המדובר במבחן אנליטי-לוגי בלבד. מטרת המבחן לבדוק את התאמת הרציונל שבבסיס המנהג החוקתי לעיקרי המשטר החוקתי. כך למעשה הוא יושם בעניין זוהר (שם, פסקאות 23, 33). בית המשפט העליון, בהרכב מורחב, נדרש להגדרת סמכות החנינה של הנשיא, טיב חתימת הקיום של שר המשפטים במסגרת זו ומידת הביקורת השיפוטית כלפיה. זהו נושא כבד. כדי להכריע בו יש לתת את הדעת להיבטים נורמטיביים וערכיים. כך נעשה. כדברי הנשיאה ביניש:

“המבחן השלישי ליצירה של מוסכמה חוקתית בוחן את הרציונל ביסוד המוסכמה החוקתית – היה ונתגבשה. על רציונל זה עמדנו לעיל, וקבענו כי חתימת הקיום מבטאת את האחריות הפרלמנטרית על סמכות החנינה ואת האפשרות לקיים ביקורת שיפוטית על ההחלטה. אחריות זו, כאמור, נובעת מעיקרי המשטר בישראל, המחייבים קיום הליך של בקרה ואיזון על הפעלת סמכויות שלטוניות” (שם, פסקה 33).

עמדה זו, הדורשת יסוד נורמטיבי במסגרת הכרה במנהג חוקתי, נשענה בין השאר על פסק דין של בית המשפט הפדרלי העליון בקנדה, בו נכתב:

“The requirements for establishing a convention bear some resemblance with those which apply to customary law. Precedents and usage are necessary but do not suffice. They must be normative”

*(Re Resolution to Amend the Constitution [1981]
1 S.C.R. 753, 888).*

לאמור, ניתן היה לחשוב על עמדה שונה, שאינה בוחנת את תוכנו של המנהג אלא את העובדות בלבד – שני המבחנים הראשונים. למרות זאת, נבחרה עמדה הבוחנת את התאמת המנהג לעקרונות החוקתיים של השיטה.

במשפט העברי ניתן למצוא עקרונות דומים. ישנה הכרה במעמדו הנורמטיבי של המנהג (להרחבה בנושא ראו: מנחם אלון, המשפט העברי: תולדותיו, מקורותיו, עקרונותיו 777-726 (תשנ"ב)). חכמים נתנו לנוהג הקיים משקל הלכתי מחייב במקרים של פרשנות הדין. כך לדוגמה, במקרים אחדים של מחלוקת, הכריעו חכמים לפי הנוהג הרווח "פוק חזי מאי עמא דבר" [צא וראה כיצד העם נוהג] (בבלי, ברכות מה ע"א; עירובין יד ע"ב). בדומה לכך, במקרים בהם קיימת לקונה הלכתית הכריעו חכמים על פי המנהג: "כל הלכה שהיא רופפת בבית דין ואין את יודע מה טיבה צא וראה מה הציבור נוהג ונהוג" (תלמוד ירושלמי, פאה, פרק ז, הלכה ה). בחלק מהמקרים, סברו חכמים כי מעמדו של המנהג יכול לגבור אף על הדין: "והמנהג מבטל את ההלכה" (תלמוד ירושלמי, בבא מציעא פרק ז, הלכה א). עם זאת, כוחו הנורמטיבי של המנהג מותנה בכך שהוא אינו מנהג טעות, וכך כי הוא מתיישב עם ערכי המשפט העברי. במקרים בהם סברו חכמים כי המנהג סוטה מהדין הראוי הם ביטלו אותו אף כאשר הוא היה מושרש. כך לדוגמה כותב הרשב"א: "אם נהגו שלא להקפיד כלל על היזק ראייה של בתים וחצרות – מנהג בטעות הוא ואינו מנהג" (שו"ת הרשב"א ח"ב, רסח; ראו גם את דבריו של רבנו תם המובאים בפירוש התוספות, בבא בתרא ב ע"א, ד"ה "בגויל"). ניתן להיווכח שסדנא דארעא חד הוא. אף בשיטת המשפט העברי יש חשיבות לקיומו של המנהג, תודעת חיוב ותוכן הגיוני ונורמטיבי. הדמיון בדין מעיד על האוניברסליות של הדברים ועל חשיבותם. הדין אינו מכסה את כל האפשרויות. בני האדם מתנהגים. בהתנהגותם יוצרים מנהג.

יתר על כן. אף הובעה עמדה בפסיקה המודרנית לפיה קיימת מעין מקבילית כוחות בין היסוד הנורמטיבי של המנהג ובין היסודות העובדתיים שלו. פסק הדין הקנדי שהובא סמך עצמו על עמדה כזו:

"We have to ask ourselves three questions: first, what are the precedents; secondly, did the actors in the precedents believe that they were bound by a rule; and thirdly, is there a reason for the rule? A single precedent with a good reason may be enough to establish the rule. A whole string of precedents without such a reason will be of no avail, unless it is perfectly certain that the persons concerned regarded them as bound by it" (W. IVOR JENNINGS, THE LAW AND THE CONSTITUTION 136 (5th ed., 1959)).

כמובן, כדי לתת תוקף למנהג חייב הוא להיות רציונלי. אך אין בכך לסתור את הקביעה כי ככל שנוהג נטוע עמוק יותר בקרקע העקרונות החוקתיים של השיטה, כך יקל להכיר בו כמנהג חוקתי מחייב. אין צורך לומר שלא בנקל ייתן בית המשפט ידו לאכיפתו של מנהג קלוקל (והשווה למנהג "טעות" בסקירת המשפט העברי דלעיל). אך גם דינו של מנהג ניטרלי שונה מדינו של מנהג ראוי. לדוגמא, נוהג העוסק באופן הטכני שבו יש לערוך את הבחירות לוועדה. סעיף 62(ד)(1) לתקנון הכנסת קובע כי בחירת חברי הכנסת לוועדה תכלול בחירת "ועדת קלפי" על ידי יושב ראש הכנסת, שתמנה שני חברי כנסת מסיעות הקואליציה ושניים מסיעות האופוזיציה. היה ותוכח פרקטיקה מושרשת של מינוי שישה חברי כנסת לוועדה זו במקום ארבעה – שלושה מהקואליציה ושלושה מהאופוזיציה – יתכן שלא יהא מקום לאוכפה אם יוחלט לסטות ממנה. שונה המצב אצלנו. בענייננו אין חולק על כך שבחירת נציג אופוזיציה לוועדה ראויה היא. פן ערכי זה מקריין על הפן העובדתי של המנהג. הוא מחזק את מעמדו. השקפה זו בוקעת מן השילוב שבו עסקינן – תפקיד הוועדה לבחירת שופטים אל מול הרכבה. כך, בגדרי המנגנון החוקתי וסדרי השלטון והממשל בישראל. כדי לעמוד על מלוא המשמעות של שני אלה, יהא זה לעזר להרחיב עליהם ועל חשיבותם בחברה דמוקרטית.

22. לאורה של הלכה זו כפי שנכתבה על ידי כבי' השופט הנדל (מי שהיה אמור להיות נציג הרשות השופטת בטקס הממלכתי הני"ל) יש לבחון את המקרה שבפנינו:

23. המבחן הראשון הוא האם המנהג קיים. לאמור, האם ניתן להצביע על קיומה של פרקטיקה מושרשת –

נדמה כי התשובה לשאלה זו היא ברורה מאליה. אין ולא יכולה להיות מחלוקת כי העובדה שסגל אי' (אשר נציג הרשות השופטת נמנה עליו) מתייצב לטקסים ממלכתיים מזה עידן ועידנים ועל כן מדובר במנהג מושרש.

24. המבחן השני – האם המנהג הקיים מוכר ומופנם בתור שכזה. הישנה "תודעת חיוב"?

אין ולא יכול להיות ספק כי גם התשובה לשאלה זו ברורה מאליה והיא בהן מוחלט.

25. המבחן השלישי מתייחס לקיומו של רציונל הגיוני המבסס את הפרקטיקה.

כדברי כבי' השופט הנדל זהו מבחן נורמטיבי. דומה כי לא יעלה על דל שפתייה של רשות כלשהי, ובוודאי שלא הרשות השופטת, האמונה על הצדק והמשפט במדינת ישראל, לטעון כי מבחן זה איננו מתקיים. השתתפות בטקסים ממלכתיים, בוודאי נטועה עמוק בנורמות המשפטיות והאחרות של מדינת ישראל.

26. משבאנו עד הלום, קשה להלום את מכתבה של הנשיאה הנכבדה וקשה להבין כיצד זה במחי קולמוס מחקה הנשיאה הנכבדה מנהג ונוהג מושרשים אלו. התמיהה גוברת נוכח העובדה שאין במכתבה של הנשיאה הנכבדה הנמקה כלשהי לכך שהרשות השופטת בחרה שלא להשתתף בטקס הממלכתי הני"ל.

27. משלא ניתנה כל הנמקה במכתבה של הנשיאה הנכבדה מדוע הרשות השופטת בחרה שלא להשתתף בטקס הממלכתי הני"ל, נשאל, האם אי ההשתתפות של הרשות השופטת נובעת

מכך שהטקס הממלכתי איננו ממלכתי בעינייה, או שמא, הטקס הינו ממלכתי אולם ישנם נימוקים עלומים אשר בגינם הרשות השופטת אינה מתכוונת להשתתף בטקס ממלכתי זה?!

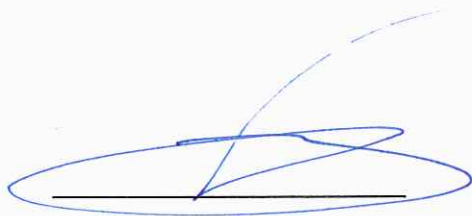
28. אם נלך בדרך השנייה, קרי שהטקס הינו "ממלכתי" בעיני הרשות השופטת אולם נימוקים עלומים הם שהביאו את הרשות השופטת להחרים את הטקס הממלכתי, הרי שנבקש כי המשיבים 1-3, יתנו טעם מדוע הם בחרו להחרים טקס זה, זאת בניגוד למנהג ולנוהג הקיים והמושרש במדינתנו.

29. אם נלך בדרך הראשונה, קרי שהטקס איננו ממלכתי בעיני הרשות השופטת, הרי שהמשיבים 4-10, מתבקשים לבוא וליתן טעם, מדוע בחרו לקיים טקס שאינו ממלכתי, בתקצוב ממלכתי, ועוד להכתירו כטקס "ממלכתי".

ה. סיכום ומסקנות:

30. לאור כל האמור והמקובץ לעיל מתבקש בית המשפט הנכבד להורות כמבוקש ברישת עתירה זו.

31. כאמור לעיל עתירה זו נכתבת בלחץ זמנים כבד ולכן מבקשת העותרת להוסיף על טיעוניה בדיון שמתבקש בית המשפט הנכבד לקיים בעתירה זו.

דוד סגל, עו"ד

ב"כ העותרת

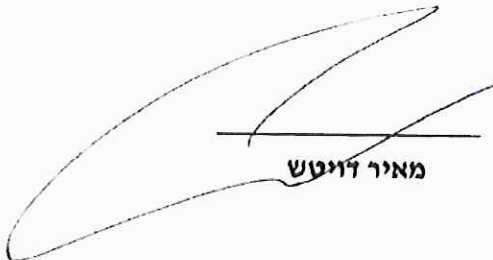
אברהם משה סגל, עו"ד

ירושלים, ו' תשרי, תשע"ח

תצהיר

אני הח"מ, מאיר דויטש, בעל ת.ז. מס' 043461268, לאחר שהזהרתי כי עליי לומר את האמת כולה ואת האמת בלבד, וכי אם לא אעשה כן אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק, מצהיר בזה כדלקמן:

1. הנני נציג העותרת.
2. תצהירי זה ניתן בתמיכה לעתירה למתן צו על תנאי וצו ביניים ולאומות האמור בה.
3. אני מצהיר כי כל הטענות העובדתיות המופיעות בעתירה הינן בידיעתי האישית.
4. אני מצהיר כי כל הטענות המשפטיות המופיעות בבקשה זו הינן לפי מיטב ידיעתי ואמונתי. המקור לידיעתי ולאמונתי הוא עפ"י עצה משפטית שקיבלתי.
5. אני מצהיר כי זהו שמי, זו חתימתי ותוכן הצהרתי אמת ולראייה באתי על החתום:

מאיר דויטש

אישור

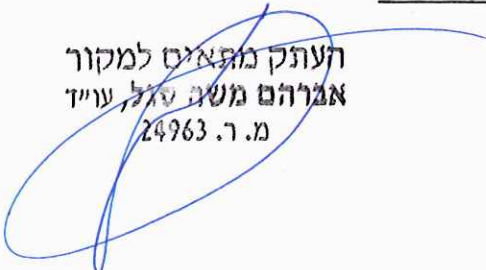
אני הח"מ, עו"ד אבי סגל, מאשר בזה כי ביום 26.9.2017 הופיע בפניי מר מאיר דויטש שזיהה עצמו לפניי באמצעות ת.ז. מס' 043461268, ולאחר שהזהרתי כי עליו לומר את האמת וכי אם לא יעשה כן יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק, אישר נכונות הצהרתו דלעיל וחתם עליה בפניי.

אבי סגל, עו"ד

אברהם משה סגל
עורך-דין
מספר רשיון 24963

חותמת

העתק מתאים למקור
אברהם משה סגל, עו"ד
מ.ר. 24963

**נספח א'
העתק החלטת הממשלה**

**משרד ראש הממשלה מזכירות הממשלה החלטות הממשלה 2017
ציון יובל לשחרור יהודה, שומרון, בנימין, הגולן, והבקעה**

מזכירות הממשלה

החלטה מספר 2605 של הממשלה מיום 09.04.2017
הממשלה ה - 34 בנימין נתניהו

נושא ההחלטה

ציון יובל לשחרור יהודה, שומרון, בנימין, הגולן, והבקעה

מחליטים

1. לציון יובל לשחרור יהודה, שומרון, בנימין, הגולן והבקעה בשנת תשע"ז (2017) באופן הבא:

א. טקס ממלכתי יתקיים בגוש עציון, ביום העלייה לכפר עציון, כב' באלול תשע"ז (13.9.17). באמצעות משרד התרבות והספורט - מרכז ההסברה.

ב. משרד התרבות והספורט ומשרד החינוך יסייעו לרשויות מקומיות ברחבי יהודה ושומרון, בנימין, הגולן והבקעה לקיים אירועי תרבות וחינוך לציון שנת היובל בתחומן.

ג. משרד התרבות והספורט יפיק אירועי תרבות, מורשת ופעילויות לקהל הרחב לציון שנת היובל ברחבי הארץ.

ד. האירועים האמורים בסעיפים ב'-ד' יאושרו על ידי ועדת היגוי מקצועית בראשותם של שרת התרבות והספורט או מי מטעמה ושר החינוך או מי מטעמו, על פי קריטריונים וכללים שיפורסמו.

2. לצורך מימון אירועים אלו יוקצה סך של 10 מלש"ח מתקציבי המשרדים הבאים: משרד התרבות והספורט - 5 מלש"ח, משרד החינוך - 5 מלש"ח אשר יועברו אל משרד התרבות והספורט.

הנוסח המחייב של החלטות הממשלה הינו הנוסח השמור במזכירות הממשלה.
הנוסח המחייב של הצעות חוק ודברי חקיקה הנזכרים בהחלטות הינו הנוסח המתפרסם ברשומות.
החלטות תקציביות כפופות לחוק התקציב השנתי.

**נספח ב'
העתק ההזמנה**

ממשלת ישראל מתכבדת להזמין להצגות היוכל לשחרור יהודה, שומרון, בקעת הירדן ולמת הגולן

במעמד

ראש הממשלה - מר בנימין נתניהו
יושב ראש הכנסת - חה"כ יולי (יואל) אדלשטיין
שרת התרבות והספורט - חה"כ מירי רנב
שר החינוך - חה"כ נפתלי בנט
שופט בית - המשפט העליון - מר ניל הנדל

ובהשתתפות:

שרים, חברי כנסת, ראשי המועצות ותושבים

סיתור ישראל

יוכל לשיבה לחבלי הארץ ההיסטוריים
יהודה, שומרון, הגולן והבקעה

ביום רביעי, 1 בתשרי תשע"ח
27 בספטמבר 2017 | בשעה 19:30
החל משעת הכניסה ועד לתחילת הטקס תתקיים פעילות
חניה בפארק תעשייה גוש עציון על פי שלוט
בתכנית: ברכות ומופע אומנותי

נבקשם להירשם לאירוע מראש בקישור: <https://yovel.regonline.co.il> | הרישום מסתיים בתאריך כ"ח באלול תשע"ז, 19 בספטמבר 2017

לא תותר כניסה עם נשק | כניסה לאירוע מותנית בבידוק בטחוני | נא להגיע ללא כבודה
| יש להצטייד בלבוש חם | כניסת קהל החל מהשעה 16:30 וללא יאחזר מהשעה 19:00

הכניסה לאירוע בהצגת הזמנה בלבד (ניתן להציגה
מודפסת מהחמיל או הזמנת מקור או בהצגה בנייד)

**נספח ג'
העתק מכתבה על הנשיאה**

בית המשפט העליון
THE SUPREME COURT OF ISRAEL

PRESIDENT'S CHAMBERS

ל ש כ ת ה נ ש י א ה

ירושלים, ר' בתשרי, התשע"ח
26 בספטמבר 2017
מספרנו 18895917

לכבוד
ח"כ עיסאוי פריג
הכנסת
באמצעות דוא"ל: efrei@knesset.gov.il

ח"כ נכבד,

הנדון: מכתבך לכבוד השופטים אסתר חיות וניל הנדל מיום 25.9.2017

לפני מספר שבועות התקבלה בקשה להשתתפות נשיאת בית המשפט העליון, כבוד השופטת מרים נאור, או נציג מטעמה באירוע שמארגן מטה ההסברה. כבוד השופט ניל הנדל התבקש על ידי הנשיאה לייצג את הרשות השופטת באירוע.

לפני מספר ימים התקבל נוסח הזמנה מפורט. בעקבות זאת, לאחר בחינה מתודשת של הנושא, הוחלט שאין מקום להשתתפות נציג של הרשות השופטת באירוע. על כן כבוד השופט הנדל לא ישתתף בו.

הודעה על כך נמסרה למטה ההסברה עוד קודם למכתבך ובלי קשר אליו.

תשובה זו היא על דעת כבוד השופטים חיות והנדל.

כבוד רב,

ל י כ נ

שרה יפלא
יועצת לנשיאה

העתיקים:

(1) כבוד השופטת א' חיות
(2) כבוד השופט נ' הנדל